

РЕШЕНИЕ

№ 639

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10323** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Д. А., с личен № 2603987492507, [дата на раждане], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Н. Г., АК – Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKP22000501V/27.10.2022 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен не се явява, представлява се от адвокат Г., който моли съда да уважи депозираната жалба по изложените в същата съображения и да отмени оспорения административен акт. Претендира разности за

заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], Република С. М., редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт З., който моли съда да потвърди издадения отказ като правилен и законосъобразен, а жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 28.07.2022 г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място] с вх. № 22000501 за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване). Попълнил е т. 23 от формуляра „цел на пътуване“, друго – виза „D“. Посочил е в т. 30, че приемащо лице е Б. П. О., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1.

Към заявлението са приложени, както следва: копие от националния паспорт на Д. А.; копие на Удостоверение за сключен граждански брак №[ЕИК]/19.07.2022 г. между Д. А. и Б. П. О.; копие от

Лична карта №[ЕИК]/20.05.2022 г. на съпругата Б. П. О., издадена от МВР – Б.; Декларация с нотариална заверка на подписа с рег. № 2282/19.07.2022 г., изходяща от Б. П. О., съгласно която, същата се задължава да осигури на съпруга си Д. А., гражданин на Република С. М., [дата на раждане] в Делчево, Република С. М., за периода на пребиваването му в Република България, както следва: жилище в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 и средства за прехрана, транспорт, лечение и други, както и че сключеният между нея и Д. А. граждански брак на 02.07.2022 г. в Република България не е фиктивно сключен с цел заобикаляне на разпоредбите на ЗЧРБ, както и че двамата живеят на адрес в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1; Нотариален акт за собственост № 88, т. I, нотариално дело № 125/1985 г.; Удостоверение за наследници с изх. № 2656/25.07.2022 г., издадено на от [община]; Банково удостоверение № 0501-64-009658/05.08.2022 г., издадено от „УниКредит Булбанк“ АД на Б. П. О.; Удостоверение КР 713/22/25.07.2022 г., издадено от Основен съд на Република С. М., съгласно което против Д. А. няма внесен обвинителен акт, влязъл в сила, нито има постановена осъдителна присъда, която не е влязла в сила на територията, за която е надлежен Основен съд Делчево /в заверен превод на български език/; Застрахователна полица /л.43-52,гръб/.

От представено по делото писмо с рег. № М-25023/06.12.2022 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ е посочено, че от страна на специализирания орган е предоставено становище от ТДНС до ОД МВР – [населено място] с рег. № БЛ-31-2425/26.08.2022 г., с което е посочено, че не се възразява на лицето Д. А. да бъде издадена виза /л.67-69/.

По делото от страна на Дирекция „Миграция“ при МВР е представено Становище с рег. № 5365р-1834/02.09.2022 г. на ОД МВР – [населено място]. Видно от същото е изразено отрицателно становище за издаване на виза на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 вр. чл. 26, ал. 3 и ал. 4, т. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Установява се, че във връзка с постъпила молба с искане за издаване на виза SKP22000501/28.07.2022 г. по чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ от Д. А., с личен № 2603987492507, [дата на раждане], с адрес: [населено място], Република С. М. е изготвена Докладна – записка с рег. №

5365p-1751/25.08.2022 г. по описа на Група „Миграция“, ОД МВР – [населено място], съгласно която:

На 24.08.2022 г. е извършена проверка на адреса, посочен в искането по издаване на виза „D“ в [населено място], [община], област Б., [улица], ет. 1, ап. 1, където на място е установена съпругата на чуждия гражданин - Б. П. О., ЕГН: [ЕГН]. От същата е снето писмено обяснение, в което тя декларира, че със съпруга си Д. А. се познават от лятото на 2021 г. Запознанството им е осъществено в интернет и от тогава са заедно. Заявила е, че от съвместното им съжителство с апликанта Д. А., имат едно биологично дете – Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН], гражданство България, което е на два месеца. Б. П. О. е заявила, че Д. А. няма предишни бракове, но тя има предходен брак, сключен през 2015 г. с И. К. Д., ЕГН: [ЕГН], гражданство България, от който има едно дете на четири години.

В тази връзка е извършена проверка в АИС БДС на МВР за роднински връзки на Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН]. Установено е, че негови родители са Б. П. О., ЕГН: [ЕГН] и И. К. Д., ЕГН: [ЕГН]. В тази връзка от страна на миграционните власти е прието, че Б. П. О., ЕГН: [ЕГН] е дала умишлено невярна информация, че баща на Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН] е апликанта Д. А.. Прието е, че този факт поражда основателни съмнения за фиктивно изпълнение на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България на Д. А., вследствие на сключване на фиктивен брак с българска гражданка.

Извършена е проверка в информационните фондове на МВР - справка ШИС, от която е констатирано, че Д. А. има наложена забрана за влизане в шенгенското пространство. Държавата подала този сигнал е Швейцария с шенгенски идентификатор [банкова сметка] 0000 01 е с дата на създаване 08.10.2022 г. и дата на валидност до 07.10.2023 г. В тази връзка е прието, че това е било поводът за сключване на брак между апликанта и Б. П. О., ЕГН: [ЕГН], а именно с цел пребиваване и заобикаляне на забраната за Шенген.

Изразено е становище, че от събраната информация следва извод, че е създадена организация за заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и съответно получаване на разрешение за пребиваване, чрез формално изпълнение на критериите. Становището до Директор на Дирекция „Миграция“ – МВР е за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 15, ал. 1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – „са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване“.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР с изх. № SKP22000501V/27.10.2022 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М., с адресат оспорващият Д. А., заявителят е уведомен, че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – „апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. Като допълнителни забележки при издаване на отказа е посочено чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – след извършена проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ с цел получаване

на разрешение за пребиваване в Република България, заобикаляйки режима за пребиваване на чужди граждани в страната.

Прието е че, Д. А. не е доказал условията на планирания престой и че се касае за заобикаляне на визовия режим в Република България с формално изпълнение на критериите за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя се представиха: Искова молба с вх. № 8358/21.07.2022 г. по описа на Окръжен съд – [населено място] от Б. П. О., ЕГН: [ЕГН] против И. К. Д., ЕГН: [ЕГН] и страна по чл. 63 от СК: Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН], с правно основание: чл. 62, ал. 2 от СК и чл. 69 от СК; Определение № 931/23.09.2022 г. по гражданско дело № 20221200100613/2022 г. по описа на Окръжен съд [населено място]; Отговор по искова молба от И. К. Д., ЕГН: [ЕГН]; Отговор по искова молба с вх. № 9995/13.09.2022 г. по описа на Окръжен съд [населено място] от Д. А.; Решение № 18/31.01.2022 г., постановено по гражданско дело № 20211220100523/2021 г. по описа на Районен съд [населено място], с което е прекратен бракът между Б. П. О., ЕГН: [ЕГН] и И. К. Д., ЕГН: [ЕГН] /л.11-23/.

В открито съдебно заседание от страна на процесуалния представител на жалбоподателя се представи Решение № 595/04.11.2022 г., постановено по гражданско дело № 20221200100613/2022 г. по описа на Окръжен съд [населено място]. Съгласно това решение, съдът е признал за установено по иска с правно основание чл. 62, ал. 2 от СК, предявен от Б. П. О., ЕГН: [ЕГН] срещу И. К. Д., ЕГН: [ЕГН] и Д. А., [дата на раждане] в [населено място], Република С. М., че И. К. Д., ЕГН: [ЕГН] не е биологичен баща на детето Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН], родено на 14.06.2022 г. в [населено място]; признато е за установено по иска с правно основание чл. 69, изр. първо от СК, че Д. А., [дата на раждане] в [населено място], Република С. М. е баща на детето Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН], родено на 14.06.2022 г. в [населено място]; допусната е промяна на бащиното и фамилното име на детето Б. И. Д., ЕГН: [ЕГН], родено на 14.06.2022 г. в [населено място], като за в бъдеще то се нарича Б. Д. А.. Съдебното решение е влязло в сила на 08.12.2022 г., видно от положения в него гриф /л.71/.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя беше допуснат и разпитан следният свидетел: Б. П. О..

Свидетелят О. заяви, че е съпруга на жалбоподателя Д. А., познава жалбоподателя от м. Юни 2021 г. Допълва, че към момента е в съпружески отношения, тъй като има сключен граждански брак, живеят заедно. От м. Октомври 2021 г. има интимни отношения с него и бракът е сключен през м. Ю. 2022 г. Заявява, че е заченала от Д. А.. Първоначално тя и Д. А. са живеели в [населено място] /м. Октомври/ за около един месец на адрес: [улица]. След това в М., тъй като Д. А. има забрана да преминава българската граница, наложена от Швейцария. Забраната е заради надхвърляне на разрешените дни за престой в Швейцария. Допълва, че тя е ходила в М., а детето им се е родило на 14.06.2022 г.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на своите правни изводи.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 27.10.2022 г. Жалбата е депозирана до съда с вх. № 39869/07.11.2022 г., съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на

визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, Съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 47/23.05.2022 г., издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на г-н Г. Н. Х., Първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолство на Република България в С., да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза; при отсъствие на г-н Г. Х., формулярите по т. 1 да се съставят, подписват и връчват /съобщават/ от г-н С. К. А., съветник в Посолството, определен със заповед за заместник на консулско длъжностно лице /л.36/. Представена е и Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България и на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи вр. с чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от Закона за администрацията, издадена от Посланик на Посланик на Посолство на Република България – С. /л.35/.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Съдът намира, че от страна на административния орган, обаче са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила, не са събрани доказателства във връзка с посочените в отказа основания, респективно във връзка с представеното отрицателно становище от Дирекция „Миграция“, МВР.

Преди всичко, както се установи безспорно, апликантът и Б. П. О. имат официално

включен граждански брак и родено дете, за чиито баща е признат апликанта въз основа на влязло в сила съдебно решение, ползващо се със сила на присъдено нещо и представено по делото.

Установи се, че от страна на административният орган не е обсъдена посочената установена от Дирекция „Миграция“, МВР забрана за апликанта за влизане в шенгенското пространство с дата на създаване 08.10.2021 г. и дата на валидност 07.10.2023 г. с шенгенски идентификатор [банкова сметка] 0000 01, по сигнал подаден от Швейцария.

Вярно е, че нарушението на процесуалните правила е самостоятелно основание за отмяна на административния акт, но в случая, съдът следва да обсъди и приложението на материалния закон.

Относно съответствието с материалния закон, съдът намира следното:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „друго – Виза Д“ на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларация на неговата съпруга, доказателства, че двамата имат общо дете, сочи, че Д. А. има намерение да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза, компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било

тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство“.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Д. А.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С., Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boultif, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семейство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с Б. П. О., българска гражданка, с която имат общо дете, припознато от жалбоподателя, съгласно представеното съдебно решение на Окръжен съд [населено място], същата живее на посочения от нея адрес, както и че пътува до М. при съпруга си предвид наложена му забрана по Шенген /обстоятелства, които се установиха от събраните свидетелски показания и становището до Дирекция „Миграция“, МВР/. От страна на съпругата на жалбоподателя е декларирано, че същата поема разходите му за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Представено е банково удостоверение с посочена банкова сметка на съпругата и посочена сума в същата.

От събраните по делото доказателства, не става ясно какви са мотивите на оспорения административен акт. Безспорно се установява, че жалбоподателят като чужд гражданин следва да получи виза за пристигане в Република България, за издаването на която е подал заявление. Безспорно е, че същият има валидно сключен граждански брак с българска гражданка, с която имат общо дете.

В същото време в издадения отказ, посоченото като правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, и като бележка е посочено: чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – след извършена проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България, заобикаляйки режима за пребиваване на чужди

граждани в страната. От друга страна в представеното по делото отрицателно становище от Дирекция „Миграция“ е посочено, като основание за отказа – че от извършена проверка в информационните фондове на МВР, справка – ШИС е установено, че по отношение на Д. А. /ANGELOVSKI DEJAN/ има забрана за влизане в шенгенското пространство, наложена по подаден сигнал от Швейцария с шенгенски идентификатор [банкова сметка] 0000 01, с дата на създаване 08.10.2022 г. и дата на валидност до 07.10.2023 г. Този факт се подкрепя и от събраните по делото гласни доказателства.

Така установеното води до вътрешно противоречие. От една страна се твърди, че от страна на апликанта и съпругата са заявени неверни данни, свързани със сключения брак и общото им дете, че не са доказани целта и условията на пребиваване, респективно са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, а от друга страна наличие на забрана за влизане в шенгенското пространство. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво цифрово и словесно описание на установената забрана за влизане в шенгенското пространство, изложена като мотив в отрицателното становище. На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на Върховен административен съд, постановено по тълкувателно дело № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на административния акт.

Безспорно по делото въз основа на събраните писмени и гласни доказателства се установи, че апликантът отговаря на условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – чужденецът е член на семейство на българска гражданка, имат официално сключен граждански брак, родено дете, припознато от апликанта, съобразно влязло в сила съдебно решение, ползващо се със сила на присъдено нещо. Обстоятелство, което не е проверено от административния орган по време на развитото се производство, приключило с оспорения отказ. От страна на съпругата му е декларирано, че същата ще му осигури жилище и издръжка, представени са доказателства. Наличието на реално сключен граждански брак, роденото общо дете, само по себе си е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон, с погрешно посочено цифрово и словесно описание на основанията за постановения отказ, както и при неизяснени обстоятелства. Обстоятелството за постановената забрана не е бил взет предвид от административния орган, още повече, че становището на Дирекция „Миграция“ е обвързващо за него. В тази връзка не се кредитира изявлението на процесуалния представител на ответника за незнание на този факт. Видно е, че същият е документиран в официален документ, предоставен на ответника, преди постановяване на оспорения административен акт.

Предвид изложеното, съдът намира, че процесния отказ следва да бъде отменен като материално незаконосъобразен.

С оглед обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

От страна на жалбоподателя е изрично отправено искане за присъждане на заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 700.00 лв. /седемстотин лева/,

което съдът намира за основателно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А., с личен № 2603987492507, [дата на раждане], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Н. Г., АК – Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], Отказ за издаване на дългосрочна виза тип "D" с изх. № SKP22000501V/27.10.2022 г., издаден от Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М., като незаконосъобразен.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ „Консулска служба“ в Посолство на Република България в С., Република С. М., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Д. А., с личен № 2603987492507, [дата на раждане], с адрес: [населено място], [улица], чрез адвокат Н. Г., АК – Б., със съдебен адрес: [населено място], [улица], сумата в размер на 700.00 лв. /седемстотин лева/, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: